BEHRUZ KİA

DÖRT KİTAP

ÇEVİREN: MEFKÜRE BAYATLI

telos

Behruz Kia (1937)

"Doğduğum gun korkunç bir fırtına çıktı ve deniz bütün pirinç tarlalarını silip süpürdü Doğduğum zaman çok ağladığımı söylediler. Yuce öğretmenimin söylediğine gore, bütun çocuklar dogduklarında ağlarlarmış; başlarına gelecekleri bildikleri için. Dogdugum yerde taş ve çamurdan yapılmış evler vardı ve dağlarda ağaçlar ve denizin uzerinde gun batımı. Şimdi evlerin, ağaçların olduğu yerde beton ve çelik yığınları var ve golgeler var gun batımı yerine Kitapları oğrenmek ve kitaplara itaat etmek için okula gonderildim; fakat sonra gordum ki, kitaplı hocaya itaat ettiğiniz zaman süruden biri oluyorsunuz. Onun için, kitapsız ve sopasız bir oğretmenin yolundan yurudum. Çok da sevilmedim ama, kağıt uzerine kalem koymasını oğrendim ve boylece

telos

© BEHRUZ KİA / TELOS YAYINCILIK 1993

ISBN 975-545-030-0

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Nazlı Ongan

Dizgi
Gülcan Zengin (Bibliotek)
Düzeltİ
Metin Hakyeri
Ofset Baskıya Hazırlık
İdil Grafik
Kapak ve İç Baskı
Yön Matbaacılık
Cilt
Umut Mücellit

Birinci Basım
Şubat 1993

Bu kitap, 1.100 adet basılmış,
100 adedi numaralanarak satış dışı tutulmuştur.

TELOS YAYINCILIK
Firüzağa Mahallesi, Palaska Sokak, No: 14/A Beyoğlu-İstanbul
Telefon: 293 02 70 - 293 02 71 Fax: 382 39 38

önsöz yerine birkaç söz...

Yirmi yıl kadar, radyo, televizyon ve basın yoluyla, dünya ile açık bir iletişim kurduktan sonra, birdenbire kafese kapatılmış hissettim kendimi. Bütün iletişim araçları elimden alındı; bir rehine, bir tutsak oldum ve iletişim kurma arzusu büyüdü içimde. Yeniden yazmaya başladım; kimse elimden alamazdı bunu. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu. Kısacası, zevk için değil, hayatta kalabilmek için yazıyorum. Bu kitabı, bütün bu bunalımlı yıllarda ayakta kalabilmem için büyük destek olan karım Suna'ya adıyorum.

sürgün duyguları

Sohrab Sepehri'nin Anısına

gözler anımsar

Gözler,
benim gözlerim,
Güne,
Geceye,
Çimene,
Uçuşa,
yaptıkları uzun yolculuktan döndüler.
Sessizliğin,
Sesin,
Çiçeklerin,
Ölümün,
tohumlarını taşıyorlar.
Hepsini yeşil anılarıma ekiyorlar.

sadelik

Rüzgâr yok,
Bulut yok,

Gök mavi,
Su mavi,

Ağaçlar sessiz
Güneş sessiz

Işık
Tepelerde renkleniyor.
Vadinin kolları
güneşi kavrıyor.

Otlar,
dağın nabzını dinleyerek,
Gölgesine gülümsüyor.
Bir kuş
sessizliği bozarak uçtu.
Kanatları
bilinçlere sadelik türküsü söylüyordu.

sabah

Güneş,
    Çimene, "Günaydın" dedi.
Kuş,
    kayaların fısıltısıyla uçuyor.
İki balık,
    sabaha bir düet söylüyorlar.
Ve,
    zamanın nabzı tekrar atmaya başlıyor.
Çiçekler,
    kelebekleri kahvaltıya davet ediyor.
Martılarla balıklar birlikte çay içiyor.
Ağaç gölgesini sunarak
Komşu evi selamlıyor.
Sarmaşık yeşilini sunarak
Duvara tırmanıyor.
Kuş beyaz rengini sunarak
    yukarıda uçuyor.
Kuşa gıpta ediyorum.
Güneşe o kadar daha yakın ki.

geçiş

Kelebek uçup,
gitti.
Gökyüzü renkle doldu.
Rengin yansıması
nehrin suyunu kapladı.
Sonbahar yaprakları
sarardı.
Elma ağacının yaprağı
elmaya vurgun.
Elma yuvarlandı,
dünyanın sonuna dek.
Yaprak
dua edip öldü.
Banares'li bilgeler,
elmayı ve yaprağı anlıyorlar.
Mevsimlerin geçişini biliyorlar.

gölge

Uzun bir sessizlikten sonra,

Belleğimin kuru dalında bir
yaprak bitti.
Köklerim henüz büyümedi,
hareket etmeliyim.
Sessizliği hâlâ hissetmiyorum.
Varlığımı hâlâ görmüyorum.

Uzun anlardan sonra
Kuru daldan bir yaprak düşüyor.
Duvardaki gölgemi çiziyorum.
Sessizlik sonsuzlaşıyor.

ve tüm bunlar

Kökler,
Denizler,
Doğumun başlangıcı,
Sen çiçek açtın,
tüm evren sanki bir bahçe.
Uçan bir kuş,
sabah sessizliği,
kırık bir dal,
ve sessizlik.
Bir at geçiyor,
binicisi eğilmiş,
yorgun, sessiz, ölü.
Kuş tekrar uçuyor,
bir yaprak düşüyor.
Düşen yaprağın sesi günü uyandırıyor.
Çiy damlasını selamlıyorum.
Yaşam anlam kazanıyor.

ateşin içindeki ateş
içimdeki ateş

Anlaşmanın kuralı sessizlik.
Üstüme çevrili bakıştan tiksiniyorum.
Ateşten tiksiniyorum.
Ateşin içindeki ateşten.
İçimdeki ateşten.

Hayal kırıklığının bulutuna bakıyorum.
Ateşi öldürmesi
Yanığı iyileştirmesi için.

Ateş yanığını,
Ateşin içindeki ateşin,
İçimdeki ateşin.

Ateş için için yanarak koşuyor.
Kanımdaki ateş gibi.
Gecede bir çığlık duyulacak.
Bir damla çiy
Ateşi sakinleştirebilir.
Ateşin içindeki ateşi,
içimdeki ateşi.

duygular

Perdeyi aç,
Duygularını havalandır.
Ayakkabılarını çıkar,
Bırak bacakların toprağın nabzını duyumsasın.
Çiçeğin sırrını arama,
Kanatlan ve bırak
koku seni yaşamın mucizesine götürsün.
Ardıç kuşuna
nereden gelip nereye gittiğini sorma.
Uçuş duygusunu solu.
Kapını
yaşama,
aşka,
insana,
çimene
ve böceklere aç.
Uçuşla zaman arasında
Gerçeğin türküsünü dinle.

kuşkuluyuz

Pencere
    düne açılıyor,
Gerçekle veya kuşkuyla
        karşılaşıyoruz.
Kuşlar mevsimi
    çiçekten çiçeğe
        taşıyor.
Kalpleri baharla dolu.
Kelebekler
    gerçeğin renklerini
        yapraktan yaprağa taşıyor.
Günden geceye
    geceden güne
        o kadar çok bekliyoruz ki.
Kuşkuluyuz.....
Onun için pencerenin
    düne veya yarına açılması
        farketmiyor.

gece ve pencere

Gece sakin,
sessizliğin ortasında duruyor.
Renksiz penceremle
çerçevelenmiş.
Soruları düşünüyor, ama
yanıt bulamıyor. Kim bilir.
Şaşırmış,
üzgün,
rahatsız,
Aksim gecede yansıyor.
Eski paltomu çerçeveye
asıyorum.
Gece, yılların kararsızlığını
yıkasın veya yıkar diye.
Huzursuz,
hoşnutsuz,
uyumsuz,
Şafağı bekliyorum.
Fakat şafak
gecenin öbür tarafına
çoktan gitmiş.
Ve eski pencere çerçevesi
kalan geceye açık.

ruh

Benden sonra bir mevsim olacak
Kuşların bahçeye gelmekten
    utanmadığı,
Lalelerin kelebekleri görür görmez
    kızarmadığı,
Benden sonra kuşkusuz bir mevsim olacak.
Suyun daha berrak olduğu
Yansımanın
    bahar yaprağı kadar taze olduğu.
.....
Benden sonra bir mevsim olmalı.
Kumrular sevişmeye
    utanmayacak
Yıldızlar
    yeryüzüne düşerken
        solmayacak
Ağaçlar fısıldamayı sürdürecek.
Sarmaşıklar duvarın üstünden
    çevreyi gözetleyecek.
Bakireler
    haz sularında yıkanacak.
.....
Benden sonra bir mevsim olacak,
Kuşlar
    mevsimden mevsime
        bagaj taşımadan gidecek:

kırmızı çizgi

Gelinciklerin kıpkırmızı ağladığı çizgide
Yemyeşil gülen otların vadisinde,
"Bembeyaz uçuş" var.

.....
Ayinler
biteli çok oldu.
Kuşlar,
yorgun
sarhoş.
Mehtabı selamlayıp
yok oluyorlar.

.....
Sana
suya
ve güneşe inanıyorum,
ve tarlada ay ışığı
topluyorum.

.....
Serçe altın ağaçtan havalanıp
çevreye gümüş saçıyor.
Kelebekler çevreye kırmızı saçarak
dans ediyor.
Ve, kırmızı çizgide
güllerin anılarına türkü söylüyorum.

öbür dünyada

Zamanla yeryüzü arasında
çiçeklerle yürürken
sonsuzluğa erişiyoruz.
Bakacak başka şey olmadığı için
bakışlarınızı kumsala ve yıldızlara
çevirin.
Uçan kuşun sesini dinleyin.
Kartalın uçuşu kesintisizdir.
Dalla güneş arasında her zaman
balta vardır;
Ve
dudaklarla gülümseme arasında
zaman durdu.

uzaklık

Diğer ada
    hemen şuracıkta,
Ama,
    adayla aramda uzaklık var.
Suyla kaplı bir uzaklık.
Serçeler
    göç edeli
        çok oldu.
Şimdi,
    uçuşla benim aramda
        bir uzaklık var.
Diğer adanın halkı,
Serçeleri anlıyor,
    uçuşu anlıyor.
Çimen,
    kuruyalı çok oldu.
Şimdi,
    yeşille benim aramda
        bir uzaklık var.
Ama,
    diğer adanın halkı,
Çimeni anlıyor,
    yeşili anlıyor.
Balığın suyu unladığı,
Serçenin uçuşu anladığı gibi.
Penceremde bir tıkırtı oldu,
    Rüzgâr sanıp hemen açtım.
Söylemeyi unutmuşum,

Rüzgârı akşam yemeğine davet etmiştim.
Bulutmuş,
içeri girdi
ve yalnızlığımda ağladı.
Sesleri,
ışıkları,
günleri,
dalgaları,
uçmaya bıraktım ve.....
Kapımda bir tıkırtı oldu,
Bahar sanıp hemen açtım.
Rüzgâr içeri girdi,
gölgesini alıp,
pencereden uçup gitti.

denize sone

Deniz
fırtınasını estiriyor;
Gökyüzü kıpkırmızı,
Güneş,
mucizevi batıyor.
Dalgalar,
rüzgâr,
tüm sesler,
Yaşlı balıkçıları,
denize çağırıyor.
Dalgalar
güçlü,
kibirli,
acımasız
kumsalı dövüyor.
Güneşin kızıl mesajını,
kumsala döküyor.
Rüzgâr
sesleniyor,
cesurlara sesleniyor.
Çünkü kızıllık yetersiz kalıyor.
Deniz
hırçınlıkla kabarıyor.
Çünkü cesurlar bu akşam cesaretlerini
yitirmişler.

kuşku rüzgârları

Kuşlar,
rüzgârı izlemeye
Çiçekler,
beyaz sulara seyretmeye gitti.
Tarlalar çıplak,
ağaçlar kuşkuda.
.....
Gökyüzü umutsuz,
umutsuz,
umutsuz.
Yağmur yok,
güneş yok,
Ağaçlar yapraksız,
tarlalar çimensiz.
.....
Kuşlar gitmiş,
Yukarıdaki yarı küre
karanlık ve acımasız;
Ve toprak
gökyüzüne haykırıyor.

Çiçeklerin yaprakları dökülüyor,
hüzünlü,
hüzünlü,
hüzünlü.
Gökyüzü umutsuz,
umutsuz.
Yalnızca kuşku rüzgârları
..... rüzgârları

gölgeler

Gece
Tozlu yolda,
Gölgelerimiz bizden kaçıyor.
Yukarıda
    hüzünlü mehtap,
Üstümüze ışığını yağdırıyor.
Gece
Tozlu yolda,
Gölgeler birbirine yaslanıyor.
Sarhoş gibi,
    sağdan sola yalpalıyor.
Gölgeler,
    uzun süredir kalbimizde donmuş
Şarkıyı söylüyorlar.
Sözleri tozlu yolda yuvarlanıp,
Ay ışığına bulanıyor.
Gece
Tozlu yolda,
Kendime soruyorum,
    gölgeler gerçekte biz miyiz?
Yoksa,
    biz kendi gölgelerimiz miyiz?

öğle ve mitoloji

Öğle saatleri
    Tanrı'nın başlangıcıdır.
Eğer,
    güneşi anlayabiliyorsanız.
Çöl,
    daha dolu,
        canlı
            ve anlayışlı olabilir.
Kumu anlayabiliyorsanız,
    suyla ilgili mitolojik
        açıklamalar duyarsınız.
Suyu anlayabiliyorsanız,
    kendinizi soyut
        düşüncede yıkarsınız.
Küçük kuş suyu anlar.
Öyleyse
    neden düşlerimiz bizi,
        çöl bahçesine götürmüyor.
"Öğle"ye
    ne zaman adını vereceğiz.

gecenin mirası

Buraya daha önce bir kuş
gelmiş olmalı.
Varlığının mistik sessizliğini
hissediyorum.
İnsanoğlu, denizin hüzünlü boşluğunu
düşler,
Balık, gerçekliğini biraz aşıp toprağı
düşler,
Kuş da denizin derinliklerine gıpta eder.
Sayıların karanlık mirası,
uçuşunun faziletine
esrarengiz bir çizgi çeker.
İnsanoğlu
ağaç dalının yakın akrabasıyken,
Bir yıldızın sunduğu altınla aydınlandık,
Geceyle uçuş arasında fazla bir mesafe
olmadığını bilmemiz gerek,
Kanatların sesi, boşluğun sonunda hâlâ
duyuluyor.
İnsanoğlu uzun bir bekleyişin ürünü
Kuş ise uçup gidiyor.

uçuş

Ellerim,
hiç böyle soğuk,
katı olmamıştı.
Gece,
ağaçlarda buz
gibi duraksıyor.
Uçuş,
hiç bu kadar uzak
bu kadar inanılmaz olmamıştı.
Güneş,
artık sıcak değil,
parlak değil.
Damıma
yağmur
yağıyor.
Dünya,
hiç bu kadar bulutlu
bu kadar karanlık
olmamıştı.

Tebessümler,
donuk,
dişler kenetli.
Bu son olamaz.
her şeyin sonu olamaz.
Nehirlerin,
bilmediğimiz
bir anlamı var.
Rüzgârın,
görmediğimiz
bir rengi var.
Otların,
denemediğimiz
bir tadı var.
Öyleyse,
Ayakkabılarımızı çıkartalım,
Nehire girelim.
Islak otların üzerinde yürüyelim.
Yağmur altında sevişelim.
Böylece,
Tenimiz geceyi içsin.
Kalbimiz yağmur damlalarını saysın.
Ayaklarımız nehrin nabzını hissetsin.
Gün batımını geçince
kısa bir yürüyüşle mehtaba varılır.

mesaj

Tekrar dirileceğim,
Ve bir mesaj getireceğim.
Damarlarınıza ışık üfleyeceğim.
Ve bu kadar uyku yeter,
kuşlar göç ediyor,
diye bağıracağım.
Uçuşun,
rüzgârın
ve kokunun
resmini yapacağım.
Ve bu kadar uyku yeter,
gözlerinizi açıp rüzgârın rengini görün,
diye bağıracağım.
Uçuşun ebemkuşağına,
kokunun sırrına
gözlerinizi açın
diye bağıracağım.
Bilgi için değil,
dokunmak için,
Bilim için değil,
yürümek için,
Araştırma için değil,
öğrenmek için
diye bağıracağım.
Ve ilk selamlama ile sevginin arası
İki bakışın arası kadar sürecek.

ölüm dalgaları

Ne kötü,
    veya
        önemli değil.
Şimdi ölüyüm.
Ve,
    aynada aksim yok.
Toprağın soğuğunda,
    derinlerde,
        Düşünecek hiçbir kavram yok.
Sevgi kavramı yok.
Güneş kavramı yok.
Sıcaklık kavramı yok.
Soğuk kavramı yok.
Solucanlar uzun bir ilahi çalıyorlar.
Taşlarda yankılanıyor.
Zaman kavramı olmayınca
Gece mi gündüz mü
    farketmiyor.

Çimen kavramı olmayınca
Güneş
diri mi ölü mü
farketmiyor.
Yukarıda,
güneşin ve çimenin
sevginin ve yaşamın
günün ve gecenin
ülkesinde.
Çocuklar tarlada dans ediyorlar.
Ama
burada yalnız ölümün dalgaları var.
Ne kötü,
Şimdi ölüyüm.

küçük hazin bir şarkı

Hayır,
Bu eski yaşam paltosunu artık
    sırtımda taşıyamam.
Soğuk içime işlemiş.
Bu eski yırtık kumaş
Soğuğa engel olamıyor.
Yaşam nehri
    hâlâ akıyor.
Ama çiçeklerin taç yapraklarındaki
    çiy damlalarını sayamıyorum.
Çiçeklerin nabzı,
    artık atmıyor.

Mahşer

Dudaklarımız
güneşten kuruyor,
kupkuru, ateş gibi.
Toprak yanıyor,
yağmura hasret.
Kelebekler çiçeklerin efsanesini
çoktan unutmuş.
Bütün bunlar,
dünün hikâyeleri.
Açık ellerimiz bir çağ damlasına hasret.
Nergisler taç yapraklarını kuru nehir yatağına
döküyor.
Gök maviliğini yitirmiş,
Yüzünün tozunu alamıyor.
Durgun,
suskun,
ve rüzgârsız duruyor.
Bir parça buluta hasret.
Bizler ise,
soluklarımızı içimizden
tekrarlıyoruz.

yeşil yağmur

Ölümü arzulayan
bir kuş gibi,
Dökülmeyi arzulayan
taç yaprakları gibi,
Arkası pencereye dönük
oturan,
kâğıttan kuş gibi,
Arkanı yeşil yağmura dön.
Gökyüzü yağmurunu yağdırdı.
Bunlar,
sadece kâğıttan çiçek,
sadece pamuk ve tahtadan kuş
demedim.
Odam soğuk ve nemli,
Kalbim atmıyor
demedim.
Pencerenin dışında,
yağmur yağdı,
ve durdu.
Tıpkı kâğıttan çiçekler gibi,
Tıpkı arkası cama dönük oturan suskun kuş gibi
cansızdım.
Orada yeşil yağmura arkam dönük
otururken.

ayrılığın iki yüzü

Ellerimizin,
    yorgunluklarımızın arkasından.
Birbirimize seslendik,
Irmağın iki yakasında
    ayrılmış olan
Dudaklarımızın kuşları birleşmek için uçtular.
Yolda, buğday tarlalarını geçerken,
    mutlulukla sıçradık.
Gelincik yaprakları,
    binlerce kelebek gibi uçuştular.
Gözlerimizin, gölgelerimizin
    arkasından
Şafağından yeşil saflığında buluşup
    kayıp yolu uyandırdık.
Anların ötesinde,
    ama burada,
Hayallerimin yoğunluğunda
    görüntümü
        arıyorsun.
Görüntümün çölünde
    yalnızca kaçış var.

sözden söze

Sözün mısraya dönüşmesi
Mısranın şiire dönüşmesi
Monotonlukla savaşıyorum.
Zamanın nabzını,
Yeryüzünün nabzını,
Tarladaki gelinciklerin nabzını,
Dağdaki taşların nabzını,
duyuyorum.
Güneşten bir kalp atışı
uzaktayım.
Denizin anlamını yalnızca balık bilir.
Rüzgârın ağırlığını yalnızca kuş duyar.
Sözlüklerde "Uçuş" sözcüğünün
karşılığı yok.
Sözcüklerin nabzı yok.
Balıkların ve kuşların sözcüklere ihtiyacı yok.
Onlar anlamları hissediyorlar,
yalnızca onlar.

ebedi gün batımı

Dün
    veya bugün,
Hayır, bu ebedi gün batımı.
İki martı uçarak,
    geçti.
Arkalarında,
    iki uzun beyaz çizgi bıraktılar.
Rüzgârda dans ediyorlar.
Gece veya gün,
Hayır,
    bu ebedi gün batımı.
Düşen elmanın sesi
Denizde yankılanıyor.
Kuşlar arkada karışık beyaz çizgiler bırakarak.

tekvin

Başlangıç,
Söz,
Tanrı,
Söz başlangıçta Tanrı'nındı.
Bugün,
    Her şeyin sonu,
Tanrı'nın sonu, Tanrı'yla olmanın sonu.
Bugün,
    Ne Tanrı ne de ateş var.
Dostlar,
    merhamet edin, yalnızlığımızın işkencesi yeter.
insanlar kendi görüntülerinin artıklarına
    ağlıyorlar.
Bu büyük yalnızlık,
    bize yeter.

Erdemimizi satıp,
kendimizden daha değersizini satın aldık.
Böylece günlük ekmeğimize
yalanı kattık.
Ve gece
her şeyden soyutlanmış.
Onun için bir ateş böceğini,
yıldız sanıyoruz.
Ve bu öykünün yankıları hâlâ
kulaklarımızda çınlıyor.
Hayır,
..... başka peygamber gelmeyecek.
Ve,
..... kitaplar kapandı.

sıra

Başlangıçta
evren mavi değildi.
Balıklar mavi deniz özlemiyle
derinlerden çıkıp geldi.
Başlangıçta,
çimen yeşil değildi.
Küçük yılan, yeşil gölge özlemiyle
çalının altına süründü.
Başlangıçta,
toprak nemli değildi,
Küçük ayaklar, serin toprak özlemiyle
yeryüzünde yürüdü.
Ve,
başlangıçta,
güneş parlamıyordu.
Küçük kuş, kanatlarını gün ışığıyla yıkama özlemiyle
gökte uçtu.
İnsan bunların tümünü gördü,
müzik ve şiir ortaya çıktı.

duvarlar

Yüksek,
Suskun,
duran.
Gerçek ile görüneni
ayıran.
Gerçek ile görüşü
aşağılayan.
Yüksek,
uzun,
sessiz duran.
Savaşan,
ayıran,
bölen.
Evreni yarından bölen.
Dilsiz,
sağır,
duran.
Susuzluk ile suyu
ayıran,
Soğuk ile ateşi
ayıran,
Kalp atışı ile aşkı
ayıran.
Duvarlar çirkindir,
zaman üzerlerine yazısını yazar.
Soğuk ve nemli toprağın
tabutların üzerine yazdığını.

Duvarlar, adım adım bizimle gelen
duvarlar var.
Duvarlar bizimle,
Bizler duvarız.
Köprü de olabilirdik.

İnsanlar köprü yerine duvar
yaptıkları için yalnızlar.
Mahatma Gandi

ne bir fısıltı, ne de ışık

Kentte ışık yok.
Havada fısıltı yok.
Çığlık yok, kahkaha yok.
Bu karanlık, bu şehvet
sürmeyecek.
Şeytanın lambasını yakacağım,
Şeytanın ateşini yakacağım.
Bu, senin suskunluğunu, senin karanlığını,
sona erdirecek.
Bütün gece hiç ışık yok,
Bütün gün bir fısıltı bile yok.
Hiç bir yere gitmeyen sokağın tek yönlü.
Yalnız gecelerin sabahsız.
Şehvetli cennetin sıcaktan yoksun.
Meyva bahçelerin rüzgârsız.

Yolumu biliyor ve görüyorum,
Ama bacaklarım yorgun.

Bedenim kırık,
Ama şeytanın lambası bende.

Evlerde hiç ışık yok,
Sokaklarda bir fısıltı bile yok.

Şehvetli cennetini
    paylaşmak istemiyorum.
Şeytanın lambasını ufka asmamı
    bekle.
Belki,
    belki.
Ev tutuşursa.
Rüzgârlar, masalcılar,
Uzaklaşırlar.

rüzgârlar..... eski masalcılar

Rüzgârlar yine eski hikâyeyi yazıyor,
Bu gece.
Rüzgârlar sıkıcı masalını anlatıyor,
Çığlıkla.

Nelerin, neredelerin utanç verici öyküleri,
Pencerenin önünden geçip, vuruyor, vuruyor.
Uyku çoktan rüzgârla çekip gitti.
Hiç olmazsa çığlıklar sona erse.

Kirli yatağımın içi hâlâ günah kokuyor,
Çarşafların rengi çoktan solmuş.
Ter, utanç ve ateş,
Ah, rüzgâr, rüzgârın
Çığlıkları bir susabilse.

Lütfen
    Biraz sessizlik
        acımasız rüzgâr.
Ey rüzgâr,
    Bu sıkıcı masalı,
        kes diye bağırıyorum.
Ama rüzgâr duyamıyor.
    Masal,
        eski sıkıcı masal,
            sürüyor.
Pencerem vuruluyor,
    vuruluyor.

görüntü

Düşümde,
    Görüntünün tavanı çöktü,
Ve ben,
    rüzgârın konuştuğunu duydum.
Sarmaşık,
    Tanrı'nın düşüncesini
        kucaklıyor.
Bilinciyle,
    bitkilerin hüznünü görüyor.
Ve,
    sırlar,
        zamanın gelişimine yol açıyor.
"Zaman Ağacı"ndan
    "Sabah"ı koparıyorum.
Güneş ve ben,
Dua için diz çöktük.

gecenin teni

Amir Djahanbeglou 'e

Bir diken çıkardım
gecenin tenimden.
ve bir yıldız damlası
düştü elime.

zamanın ötesi

Bu gece,
ellerim zamanın ötesini
tırmalıyor.
Elmayı koparıyorum,
çığlıklar bahçeye doluyor.
Zevk çığlıkları.
Korkumdan
ve şehvetimden fazla
ağaç var.
Hâlâ gecenin sırrını
düşleyebiliyorum.
Ve İsa
Venüs'ün arpla çaldığı müzikle
dansediyor.
Evren,
su kavanozumda
yansıyor.
Aynadaki zambakların resmi,
beni mitolojik çocukluğuma
götürüyor.
Çiçeklerin suskunluğunu
anladım.
Gece damarlarımda eriyor,
parmağım
aydınlanma sokağını işaret ediyor.
Şafakla birlikte,
Zamanın ötesine gidiyoruz

ayak izi

Yıldırım mı?
Hayır.
Bir ışık kopup
yere düştü.
Ayak izlerin
belirdi
kumda.
Nereden geliyor
ya da
nereye gidiyorlardı?
Yalnızca iki ayak izi,
mesaj getiren
ayak izlerin.
İlerlediler
ışığın doğduğu
yere doğru.
Işık,
Ateş,
Tanrı
ve yaşamın olduğu
yerde durdular.

Yittiler.
Kendimi buldum
karşımda.
Kaçamazdım,
ölümü
ya da yaşamı
buldum karşımda.
Kaygılıyım.
Orada bir yerde
iki ayak izi
düşlerime can katıyor.
Bir mesaj taşıyan
sadece
iki ayak izi.

beyaz düş

Anların heyecanında,
Irmak görüntümü aldı.

Bir kuş indi,
gülüşümü aldı,
uçup gitti.

Bir bulut göründü,
Düşüme karıştı,
ve yağmurunu
dağın doruğuna yağdırdı.

Bir rüzgâr çıktı,
"Günaydın"ımı
alıp.....
kargaya sundu.

Bir fırtına çıktı,
ayak izimi sildi.

Irmağa baktım,
görüntüm yok oldu.
Düşüm uçup gitti.

hoş bir gün için şarkı

Düşümü,
geceye boyadım.
Güneş sildi.

Kıyıdaki kumsala
kısacık düşümü çizdim.
Dalga sildi.

Gece ağır.

Tüm sıcak düşlerimi
bu karanlığa
nasıl aktarayım?

Gece
kumsalın yumuşaklığında
uzaklaşıyor.

Yine de....
Düşümün yanı başına uzanıp
"Gitmeden çizdiğim resmi ver"
dedim geceye.
Ben de sana
düşümü veririm.

Güneş
otların üzerinde ışıldıyor.
nem buharlaşıyor.
Düşümü de alıp götürüyor.

Ve ben....
Resimlerimi geri alamıyorum.

soru

Düşümün karanlığında
korkularıma bir kapı açıldı.
Orada, ben,
duruyordum. Tüm benliğim.
Tanımazlığımda kendimi yitirdim.
Bir yankı oldum.
Benliğimin yankısı.
Karanlıkta uyudum,
Düşümün sonunda
benliğimi buldum.
Yalnızlığımda,
sadece
bir düşünceydim.
Sonu olmayan
ışık vaadetmeyen
karanlıkta
sesimi duydum.
Orada,
uyanıştan sonra,
bir sabah olmalı,
ışık olmalı.
Ama ben.....
karanlığımda yitmişim.
.....
Yaşam
yalnızca yanıtsız kalmış bir ses mi?

küçük parlak yıldız

Yorgun,
bitkin
ve zayıfım,
Gençliğimi arkada bıraktım.
Ve
elimde sadece bir sopa ile
bir çoban gibiyim.
Şimdi,
yaşamın gün batımındayım.
Orada,
Parlak bir yıldız beni bekliyor.
O uzak yıldız sensen
bu gün batımında
benimle konuş.
Sen olunca
güneş,
günün son saatinde
gülümsüyor.
Sen olunca,
otlar, orman
su damlası, deniz,
dağ, taş
gülümsüyor.
Bu gece,
karanlık gökyüzünün sessizliğinde
o küçük parlak yıldıza doğru
bağırıyorum.

mucize korkusu

Tefekküre dalmışım,
Yıldızımın peşine düşmüşüm.
Ellerin pırıl pırıl,
Burada, olduğum yerde,
Gökyüzünden yıldız kümeleri sarkıyor.
Soran gözlerine,
denize vuran ay ışığı yansıyor.
Bir mucize yaratıyorsun.
Bahçendeki elmanın
yarısı yenmiş.
Hepimiz yaşamın taa başlangıcına yükseliyor,
yükseliyoruz.
Düşüncelerimin bahçesinde
ağaçlar yüklü.
Elin yanıtlıyor,
bağırıyor,
ağlıyor,
Yolun yarısına erişmişsin.
Bekle,
aramızda
yalnızca bir yaprağın dansı kadar
uzaklık var.

gecenin bilgeliği

Gece
    bereketli
Kalbin karanlığında başlayan
    Irmak,
        bilgeliğin kıvılcımlarından geçiyor
Işığını
    mutluluğa adayan ayın aydınlattığı
        vadi
            pırıl pırıl.
Öyle ki
    Tanrı görülebilir.
Dorukta,
    gece
        çiçekten de uçarı
Ellerin,
    çimenin yeşilini
        bana iletiyor.
        Ve kalpler,
            taşlara aşkını yansıtıyor.

Şarap
gökyüzünden
kumsala yağıyor.
Yaşamın yemyeşil gücü
dağların serin havasına karışıyor.
Gölgelerimiz
bize gülümsüyor.
Rüzgârda rakseden otlar
dikkatimizi çeliyor.

geceye şarkı

Seni arıyor
ellerim
alacakaranlıkta
telaşla.
Gömülmüş gibi oluyorum,
görüntüm
var olmakla acılık arasındaki
çizgiyi aştığında.
Duygularım
çiçeğin nemli kokusunu aşıyor
telaşla.
Rüzgâr alı alıp
ufka bir çizgi çekiyor.
Ve uzaklık
sadece acı veriyor.
Elbisenin
kokusu
şimdi
buracıkta.

Deniz bu beraberliği çalıyor.
Nemli bir gülde
parmaklarının nabız atışını
arıyor
ellerim
telaşla.
Ellerinin yokluğunda
evren
renklerin yumuşaklığından
yoksun.

huzursuz gece

Gece
uyumak niyetinde değil.
Bahçenin
damarlarında rüzgâr koşuşturuyor.
Kuru bir dal,
fırtınayla sürüklenmek korkusuyla
pencereyi tırmalıyor
parmaklarıyla.
Gece, rüzgâr,
savaşıyorlar,
bırak savaşsınlar.
Karaağaç dans ediyor,
bırak etsin.
Gece uyumuyor.
Bırak rüzgâr dalı alıp götürsün.
Gecenin karanlık örtüsünün altında
birinin yumuşacık
ayak sesini
duyuyorum.

yeniden diriliş

Günün birinde
bir mesajla yeniden dirileceğim.
Bir tebessüme karşılık
ay ışığı satacağım.
Günün birinde
elimde bir sepet dolusu
gün ışığıyla çıkıp geleceğim.
Hepsini küçük kızlara
dağıtacağım.
Çiçeklerin şebnemini
küçük beyaz kuşlara sunacağım.
Baharın
ilk elma çiçeklerini
eğilerek selamlayacağım.
Bir dizi yıldızı
görmeyen birinin boynuna asacağım.
Dudaklardan küfürleri alıp
yerlerine güller koyacağım.
Tüm duvarların yerine
köprüler kuracağım.
O zaman
her pencerenin altında
bir ozan şiir okuyacak.
Birbirimizi tanıyacağız.
Birlikte yürüyeceğiz.
Güneşe türküler söyleyeceğiz.

geceye şarkı

Dışardaki
kocaman dünyaya
penceremi açıyorum.
Sokak boş,
ağaçlar sessiz.
Irmak akmaktan yorgun,
ağaçlar sallanmaktan.
Sen burada yoksun,
hareket de yok.
Irmaklar anlaşılamıyor,
Vadiler duyulamıyor.
Otlar kararmış,
baharla coşmuyor.
Gözlerini yumuyorum,
kuşku otlara dönüyor.
Yüzün bir dalga gibi geliyor,
ve
su ışıyor.
Gözlerimi açıyorum.
Sokak boş,
gelmeyeceksin.
Kuşlar sokaktan geliyor
ve
düşümü alıp götürüyorlar.

ıslak düş

Çimlerin incecik ıslaklığına
özgürce
uzanmış.
Ayakları,
derenin serin sularında.
Ağustosböceği
şarkısıyla geceyi tırmalıyor.
Gecenin yalnızlığında
uzaktaki yıldızın bilinmeyen öyküsü
tek korkusu.
Isırgan otu gibi.
Kayan yıldızın parlak izi.
Anıları taşıyor.
Narin bir parmağın,
yaşamın köşesine
bir çizgi çekmesini
bekliyor.

karga

Kıyıda uçan
o kargayı
hâlâ unutamadım.
Mavi gökyüzünde,
uzun bir kara
çizgi çeken.
Çatlak kara sesiyle bağırarak,
Dağa varlığını
kanıtlayan.
Ve güneş altında
oturup düşünen
o eski kayalar,
Sanki onu cevaplıyordu.
Hırsla kendime
soruyorum, o karga
Yaz güneşi altında
o yaşlı dağa
ne söylüyor,
neyi kanıtlıyordu?

kara rüzgâr

Bu gece
rüzgâr yine o eski masalı
anlatıyor.
Rüzgâr
rüzgâr,
o kara rüzgâr.
Gül,
kırmızı çizgisi çekerek
sallanıyor.
Bir o yana
bir bu yana.
Ağaç,
penceremi
deliyor.
Bu geceki günahım
yarın
dedikodusu olacak
tüm sokağın.

mavi düş

Bir yıldızdan
düşüyor
düşüyor
düşüyorum.
Çimenin
karanlık tarafına
iniyor
iniyor
iniyorum.
Bir yıldızdan düşen
bir damla çiyim.
Burası yuvam olamaz,
taşların mırıltısını işitmiyorum.
Burası evim olamaz,
beyaz uçuş çizgisini göremiyorum.
Mavi ışık,
dalgaların üstünde dans ediyor.
Kuşlar yok,
Uçan yok,
Beyaz uçuş çizgisi yok.
Zamanın nabzı
benden uzaklaşıyor.

Mavi ışık,
ufkun sonunda
oturuyor
sessiz
güçlü
Sarhoş yağmur düşü
susamış ruhuma dökülüyor.
Düşümün karanlık tarafında
gecenin
dans ettiğini
şarkı söylediğini
duyuyorum.
Ay ışığı,
gecenin basamaklarından
iniyor.
Param parça olan uykumu kaçırıyor.
Bir düşle bir otun arasından yıldızların
ışığını arıyorum.
Bu benim yerim değil.
Bu alacakaranlığın
başlangıcı
veya sonu
değil.
O, suyun karanlığında uzun beyaz
bir çizgi çizerek
dalgaların üzerinde
dans ediyor.
Düş penceresi açıktı
ve o
bir meltem gibi
içeriye doldu.

Susuzluğumun yanında oturmuş
yalnızlığımı paylaşıyor.
Kıskançlık
ile
arzu
arasında
düşlerin kanatlanacağı bir yer olmalı.
Düşümü bana geri veriyor.
Dalgaların üzerinde dans ederek
denize uçuyor ve
ufka doğru uzaklaşıyor.
Doğrulamıyorum.
Bir otun köküne bağlıyım.
Çığlığım,
sabahın beyazlığında,
sadece
koyu mavi bir
çizgi oluyor.
Ve o
benden çok
uzakta,
denizin maviliğinde
dans ediyor.
ve
sonsuzluğun alacakaranlığına
doğru uzaklaşıyor.

sonsuz alacakaranlık

Işık ya da karanlık
sonsuz alacakaranlıktır.
Ve
ölüm melekleri gibi
kefenimi taşıyan
martılar,
iki beyaz martı.
Rüzgâr,
mezar başındaki
son duayı
bana taşıyor.
Ağla,
ağla,
ağlıyorum.
Kalbim karanlığa kavuşuyor.
Unutuyorum,
unutuluyorum
ağaçtan düşen
bir elma gibi.
Aklımda,
utançtan
başka bir şey yok.
Her şey yalan
utanç verici bir düşüş.

Bir yıldızı
bir şiirdeki bir sözcüğü düşünüyorum
veya
dağda bir dereyi
toprağın sırrını
uçan bir martıyı.
Bir çocuğun bir elmayı dişleyişini
Eski bir evin upuzun duvarını
Bir ağacın kırılmış bir dalını
ve rüzgârın çoktan alıp götürdüğü
kokuyu
Aşk,
ruhumun açık penceresinde
çerçevelenmiş sadece bir anı.
Sonsuzluğa giden kapı açık
Ama öbür tarafta
sadece bir arzular çölü var.
Düşünüyorum,
orada olmayan
evi,
çok önce yok olan
tarlayı,
karanlığa dönüşen
ışığı,
küllere dönüşen
bedenimi,
yakılıp denize savrulmuş.

Yıldızların
hepsi gecenin öbür yüzünde kilitlenmiş.
Beyaz martı
bir kafeste hapsolmuş.
"Uçuşun beyaz çizgisi hiç olmayacak"
Gecenin bir ucundan
diğerine uzanan
parlak yıldız sıraları olmayacak.
Onları belleğime bile
kilitleyemedim.
Sokağın başında, "Günaydın" diyen
sesler de artık yok.
Tanrı'dan alınan
sözcük
geri verilmedi.
Kuşkunun ve yalanın alacakaranlığında
şiir küfre dönüştü,
Türkü de
sessizliğe
Fırtınaya boyun eğdik
Yalnızlığa,
uykuya
sonsuz alacakaranlığa
yol alıyoruz.
Unutuluyoruz.

bir dostun rüyasında

Hüznü anlayınca,
Mehtap
    bakırlaşır,
Ve ağaç,
    yeryüzünün çığlığı olur.
Güller,
    mevsimi kırmızıya boyar.
Mutluluğu anlayınca,
Dağdaki dereler,
    sohbete başlar.
Hiçbir sohbet
    bundan daha anlaşılır olamaz.
Hüznü ve mutluluğu tattığın zaman,
    bir dostun düşünde,
        yeniden yaşarsın.

gecenin çığlığı

Gece düş görmüyor.
Bahçenin damarlarında,
Ateşle,
Çığlıkla,
Rüzgâr koşuyor.

Rüzgârın onu söküp götüreceğinden
Korkan sarmaşık pencereyi tırmalıyor.
Korkuyor, korkuyor.

Rüzgâr geceyi sarmalıyor.
Karaağaç rüzgârla dansediyor.

Gecenin çığlığını duyuyorum.
Bırak sarmaşık sökülsün.
Bu umutsuzlukta,
Gecenin can sıkıntısında, çok uzaktan
Birinin ayak sesini duyuyorum.

köpük

Eski ve kokulu bataklıkta
Sadece bir köpüğüm,
Rüzgârla dalgalanan,
Sesle dalgalanan.

Eski ve karanlık kulübede,
Sadece bir mumum,
Rüzgârla sönen,
Hüzün dalgasıyla sönen.

Bütün gece, şafağı bekliyor,
içimde mezarımı kazıyorum.
Aydınlıktan aydınlığa gereksizliği görüyor,
Şafaktan şafağa neşeleniyorum.

fısıltılar

Baş başa,
vermiş, fısıldaşıyor,
yaşlı ağaçlar.
Sanki bir suikast
planlıyorlar.
Gece, pelerinin altında taşıdığı
karanlığı hak ediyor.
Gece bekçisinin
ölüm düdüğünden başka
hiç ses yok.
İbrahim'in kuzusu çok önce kesildi,
kurban edildi.
Kan damlaları
hâlâ gökyüzünden sarkıyor.
Gece,
yüce,
uzun,
ve geniş,
Ayakta,
ağaçların fısıltısını dinliyerek,
büyük lavatasını çalıyor.

bir gül için şarkılar

susuzluk

Sudaki görüntün bana.
aşkın yalnızca susuzluk olduğunu
söylüyor.
Islak gözlerinden bir yudum almak bana,
susuzluğun yalnızca bir baştan çıkma olduğunu
söylüyor.

karabasanla yolculuk

Kendi uzağımda
hiçbir şeye bakmadan
oturuyorum.
Hızla alçalan
bir kuş
gibi.
Duygularıma
bir pencerenin
açılacağı andan
korkuyorum.
Pencerede,
Güneş gençliğimin
üzerine batıyor.
anlamsız,
anlamsız.
Anlamsız belleğimi
çerçeveleyen bir pencere yalnızca.
Orada,
karanlığımın,
gün batımını soluduğunu görüyoruz.
Güneş,
penceredeki yaprakları kızartıyor.
Rüzgâr,
Onları
boş düşlerime savuruyor.

Yalnızlığımı
soluyorum.
Belleğimi
toza çiziyorum.
Bir resim
mavi bir resim.
Rüzgâr
onu savuruyor.
Rüzgâr mı?
hayır, nefretim.

Ağaçların üzerinden uçuyorum.
kalbimin atışları
onlarınkine karışıyor.
Otların nabzı,
damarlarımda atıyor.
ismimi çağırıyorum,
ama
sesim yankılanmıyor.
"Gecikmiş olmalıyım"
Kendimi bulamıyorum.
Nehrin alacakaranlığında
aksimi arıyorum
fakat.....
dalgalarda kırılan
yalnızca seninki.

Karanlığın soğuğunda
ismini çağırıyorum
cevaplayan yankı yok.
"Gecikmiş olmalıyım"
Ayak izlerimde yitiyorum.
.....
Dudakların sessiz,
Parmakların hareketsiz,
Gözlerin duygusuz,
Adımların
geri geri gidiyor.
Gözyaşlarımın üstünde yürüyorum
Sesleniyorum
sesleniyorum.
Çimende
düşümü arıyorum.
Ellerim
anlamsızca
tenini arıyor.
Çağlar öncesinde
ölümümü
görüyorum.
Orada,
mezarımda
seni gördüm,
kendimi gördüm
ikimizi gördüm.
çağlar önceki ölümüme ağlıyorduk.

Güneş
pencerede çerçevelenmiş,
Fısıltıların,
rüzgâra,
yaprakların hışırtısına karışıyor.
Yitik iki an arasında
geldim
ve
gittim.
Pencere,
mezara açılıyor.
Mezar taşı,
eski ve acıklı öyküyü
tekrar tekrar
terennüm ediyor.
Mezarımın yanında,
senin
bir laleden çıkmanı
bekliyorum.
Karanlığımın
yansısısın.
Ayak izlerime bak,
Yaşamım sende son buluyor.

Hiçliğe giden yol.
Karanlığa giden yol.
Karabasanımla yolculuk ediyorum.
Yol sadece karanlıktan karanlığa
geçiyor.

Yolla ben
el ele
ırmağa varıyoruz.
Su ışıyor
Ölüme gülen bir yüz.
Bu görüntülerin sisleri arasında
mezar soluklanıyor.
Parmağın mezarımı gösteriyor,
bir dal çıkıyor,
bir gül açıyor.
Dalda sonsuzluk beliriyor.
Yalnızlığımın
yanında oturuyorum.
Duygularıma
yapraklar düşüyor.

sone

Kuş
    düşüncelerime girdi,
Yalnızlığımın dalına kondu,
    şiirimden bir sözcük kapıp
        uçtu.
Kapıyı açtım,
    çimen bana ışık verdi.
"Yemek zamanıydı"
    ekmekle ışık yedim.
Pencereyi açtım,
    rüzgâr, "Merhaba" dedi.
Rüzgâra şiirimi okudum,
    ama bir sözcük noksandı.
        Şiirim sevgiden yoksundu.

ithaf

Duamdı
gözlerinin görüntüsü
uçtu.
Orada
mavi evrende
diğer yıldızların yanında
zarifçe oturdu.
Duvar,
beyaz ve hüzünlü
ağlıyor.
Uçuşun sesi
açık pencereden
içeri giriyor.
Bir yıldız seçmek
için elimi kaldırıyorum.
Görüntüden dökülen gözyaşları
elimi ıslatıyor.

sone

Yeşil havuzun orada
kendimden ayrılıp
düştüm.
Balığın düşünde bir yıldız kaydı.
Hava kokuyu aldı.
Su
gölgeyi kabullendi.
Rüzgâr,
sazlara hüzün taşıdı.
Aynaya giderken
kendime rastladım.
Su
ile ayna
arasında
senin aksin belirdi.
Ağladım.

sone

Sokak sessizlik dolu
ev şarkılardan yoksun.
Gece penceremden
çiçeği aldı.
Perdemdeki çiçek
kuru.
Burada
bir gülümseme
evrenin sırrını değiştirebilir.
Yolun ortasında
geceyle benim aramdaki mum
sönmüş.
Düşünce sarmaşığı
düşümün duvarına tırmanıyor.
Halıdaki çiçek kokusunu
bahçeye sunuyor.
Bahçenin kapısını açma
toprağın ıslaklığı uçar.
Öyküden güneşe
giden yoldayım.
Kelebek
elime kondu.
Kuş
tablomdaki havuzdan su içiyor.
Başını çevir,
güneş gözlerinden doğuyor.

gölge olmayan gölge

Düş kırıldı,
    gölge paramparça oldu.
Zaman sevgi ağacından düştü.
Gözlerinde,
    eski bahçelerin kokusu var.
Zamanın yanıbaşında oturduk.
Güneşin çiyi üstümüze çöktü.
    Mekân kâsesi kırıldı.
Gölge yağmurunu üstüme
    ağlıyor.
Fıskiye suyunu kapattı.
Gün batımının hasadını yapıyorum,
    ve sıcakta ay ışığını içiyorum.
Susuzluğum
    gölgeyi ateşe dönüştürdü
Gölge olmayan
    içimdeki gölgeyi.

sone

Geceleyin
altı yönden esen yelin
üzerine gelmesi
görülecek şeydir.
Uçuş kadar zarif
duruşunla upuzunsun.
Sanki aya uçuyorsun.
Senden aya
yalnızca beyaz bir uçuş
çizgisi uzanıyor.
Müziğin gece uçuşu
belleğimin mezarından geliyor.
Orada,
tarlanın sonunda taşlar buğulu.
Ve sen,
dimdik duruyorsun
uzun
upuzun
bir düşün kanatlanması gibi.
Tanıyorum
seni ışığın başlangıcında tanımıştım.

yaprağın türküsü

Köküm gece
kanım güneş
Bir yaprağın yumuşaklığını aramak için
taşa girdim.
Uçuşun kokusunu aldım,
geceyi açtım
günü ışıttım.
Kelebek geçti
gün rengârenk oldu.
Senin için yaşadım,
seni yaşadım,
seninle bütünleştim.
Ben sen,
sen ben,
ben ve sen biz olduk,
özgürleştik.
Gecenin üstümde dans etmesine izin verdim.
Düşünün düşümle sevişmesine izin verdim.
Ama geceyle kalakalıyorum.
Güneşin şarkısını duyamıyorum.
Kalktın,
ben nehir kıyısında
bir gölge oldum.
Üstüme yaprak düştü,
oturdun,
ben yok oldum.

dua

Işığı aştık,
tarlalardan uçtuk.
Öykünün öbür ucunda,
çoraplarımızı değiştirdik.
Kumun yanıbaşında,
güneşin gölgesi üzerinde uyuduk.
Çimen,
bize şarkı söyledi,
taşlar dans etti.
Gecenin ırmağında,
düşlerimizi yıkadık.
Bulut geldi,
bizi dua ederken gördü,
ağlayıp gitti.
Gök gürültüsü yere indi,
bizimle oturdu,
şimşeğini bıraktı,
türkü söyledi ve uçup gitti.
Kuşlarla uçarak
ay aşağıya indi.
Karanlık yok oldu.
Ayla ben,
sessizce,
düşün sonuna yürüdük.

Güneş gölgesini aldı,
ayı elinden tuttu,
ve gitti.
Ben her şeyi anladım
içim yandı.
Sen uçup gittin,
biz kaldık.
Saklandığım yerden çıktım,
kahkaha oldum.
Diz çöküp yere kapandım,
insan oldum.
Sense yükseklere uçup,
tanrılaştın.

nereye?

Nereye?
    Nereye gitmeliyim?
        O "Dostu" nerede bulabilirim?
Su hareketsiz kaldı,
    kaya sessiz duruyor.
Adam cebinden
    ateşten bir dal çıkardı.
Nereye gitmeliyim?
    "Nereye gitmeliyim?" dedim.
O yere, dedi
    "Bir düşten de daha yeşil olan ağacın olduğu yere
"Gerçek kadar taze sevginin olduğu yere"
Sokağın yalnızlık çiçekleriyle dopdolu
    olduğu yere.
Tarih duvarının yanıbaşına,
Otların kelebekler için türkü söylediği yere,
Ağacın,
    gün ışığının dalları arasından geçip suya varmasına
        izin verdiği yere.
Suyun,
    rastladığı her tayın elini sıktığı yere.
Dost işte orada,
    yalnızlığını gölge ile paylaşıyor.

o

Gecenin doruğuna vardı.
Yumuşacık ayak sesleri
gökyüzünün camını kırdı.
Ellerimi hüzne uzattım.
Ve,
boş evreni işaret ettim.
Kayan bir yıldızı andıran,
gözleri
ölüme düştü.
Ona kervanı,
yolu,
sonsuz kumu gösterdim.
O,
bedeni tümüyle sessizlikti.
ve,
ateşti,
gülümsemeydi,
dudakları aralandı.
Gece,
Gözlerinin arkasına,
toprak kayması gibi indi.
Ve ben,
o zarafet dolu anda,
sesimi unuttum.

zaman

Penceremi
dünyaya açtım.
Yol,
boş,
yalnız.
Ağaç gecenin içinde büyüyor,
dal hareketsiz.
Su akmaktan yorgun.
Sen burada değilsin,
hareket ölüyor.
Sen burada değilsin,
nabzım fırtına gibi.
Sen burada değilsin,
Irmağın sesini anlamıyorum.
Vadiler soğuk,
sessiz,
kuru.
Sen gelince,
gece yıldızlara
anlam katıyor.
Ay eski sırrını
güneşe açıyor.

Sen gidince,

.....

otlar kararıyor,

kaynak kuruyor.

Gözlerini yumunca,

çiçeğin üzerine kuşku düşüyor.

Yüzün,

meltem gibi esip,

suyu uyandırıyor.

Sen geçince,

ayna soluk alıyor,

aksin parçalanıyor.

Yol boş,

geri dönmeyeceksin.

Buğday biçen adam yoldan geliyor,

tarla sarı.

Vakit geldi,

pencereyi kapamalıyım.

kök

Karanlıkta gözlerini arıyorum.
Karanlıkta gözlerini buluyorum.

Seni çağırdım.
Karanlık gecenin karanlığında kalbim seni çağırdı.
Sen de, sesimin yankısını taşıyarak, bana geldin.
Ellerin, ellerimin hasretiyle
gözlerin gözlerimin
dudakların dudaklarımın
bedenin bedenimin
hasretiyle.
Alışkınım gözlerine,
dudaklarına, bedenine,
tenine.
içimde bir şey battı,
içimde bir şey çiçek açtı.

Gecenin teni altında,
çocukluğumun beşiğinde
tekrar uyudum.
Kuşku içimde yuvalandı.
Ellerin bir dağ ırmağı gibi
bana akıyor.

Kuşku gitti.
Güven kollarıma döndü.
Ve düşlerimin beşiği olan
kollarında,
Ebedi bir tebessümle
uyudum.
Tenin bana nini söylüyor.
Gözlerin üstümde.
Gece ç evreme bir duvar örmüş.
Kalbimin penceresinden
yıldızlarına bakıyorum.
Her yıldız,
bir güneş oluyor.
Güneşi kabul ediyorum, güneşe inanıyorum.
denize inanıyorum.
Gözlerin
tüm denizlerin kaynağı.
Sende kök salmışım.

sone

Pencereyi açtım,
Ciğerlerime karanlık dolsun diye.
Bir yıldız uçup,
içeri girdi.
Yalnızlığımı masanın üzerine koydum.
Cenneti anlattı,
Elmayı anlattım.
Karanlık ve ışığı anlattı.
Islak toprağın kokusunu anlattım.
Kayan yıldızları anlattı,
Düşen sonbahar yapraklarını anlattım.
Tanrıyı anlattı,
Ateşi anlattım.
Ateş ile Tanrı karıştı.
Ve gece, sıkıntılı oldu.
Pencereye gitti.
Yalnızlığımı bana geri verdi.
Uçup gitti,
ve gecenin eteğindeki
diğer yıldızların yanına oturdu.

sone

Sesinin yankısına
    kapıyı açtım.
Dikkatimin her parçası
    bir köşeye dağıldı.
Benliğim senin görüntünle doldu.
Nehir kıyısında,
Gülüşünün bir parçasını suda gördüm.
Dua etmek için diz çöktüm.

Anın bir çiçeğin kökünde
    saklıydı.
Çiçeği kopardım,
    yaprakları döküldü.
Tohumları gecenin
    enginliğine savurdum.
Ve hayranlık çimini biçtim.
Anının çiyleriyle
    ellerim ıslandı.
Karanlığın sonunda
    bir güneş gördüm.
Azabın sonuna kadar koştum.
Güneş değil,
    senin görüntündü.

sone

Umut ırmağına gittim,
Bedenimi yıkadım.
Işık kuşu geldi,
Dudaklarımdaki tebessümü aldı
    ve uçup gitti.
Bir bulut göründü, ve
Dertlerin tozunu yıkadı.
Çıplak ve sonsuz bir rüzgâr çıktı,
Yüzüme değdi,
    ve gitti.
Bir ağaç göründü,
Yüksekliğiyle bedenimi yuttu.
Bir fırtına çıktı,
    ve ayak izlerimi çaldı.
Dikkatim suya gitti,
    Bir resim yansıdı.
Görüntün belirdi.

sone

Rüzgâr esti,
kapıyı açtı,
Tanrı'nın hüznü içeri doldu.
Ne ben görünüyorum,
ne o görünüyor.
Tanrı'nın hüznü bahçeye esti.
Meyveler olgunlaştı.
Bir an geçti,
kapı açıldı.
Ne bir yaprak,
ne bir dal,
bahçe yapayalnız.
Yörenin kuşları suskun.
Hüzünlü sesiyle,
karanlık konuştu.
Ben yokum,
o da yok.
Bahçe yalnız
güzellik yalnız.
Her ırmak deniz oldu.
Yokluk varlık oldu.

sone

Güne penceremi açtım,
Yalnızlığımın kuşu uçup gitti, ve
Varlık ile yokluk arasına kondu.
Çevrede uçtu,
Tarlanın çiy damlalarında yıkandı.
Yapraksız bir ağaca kondu,
Ve ağaç yeşerdi.
Koyu ve kocaman bir yaprak açtı.
Kuş göğsünü yaraladı.
O koyu ve kocaman yaprağın üzerine
    bir damla kan aktı,
Beyaz tüyler karardı.
Yaprağın yanında bir çiçek açtı.

Kuş uçtu,
Çiçeği kokladı,
Güneşi selamladı,
    bir tur attı.
Ve pencereden içeri girdi.

sone

Dalga görünüyor
Rüzgâr görünüyor
Işık görünüyor
Aşk görünüyor
Dostluk görünüyor
Su görünüyor, aşkın aksi suda.
Ve yalnızlığın kokusu.
Yaşamın tohumdan çiçeğe yolculuğu,
Ağacın evden eve yolculuğu,
Yaşam görünüyor
Ölüm görünüyor
Yolculuğa çıkan kuşun
    uçuşunu anımsa.

göz yaşları

Gece sallanıyor,
yer bir kalp gibi atıyor,
gökyüzü soluklanıyor.
Korkudan uzaklaş,
beni, kollarının gecesine
çağır.
Parmaklarını sıkıyorum,
rüzgâr,
tarlada gelincik topluyor.
Ormanın tavanına bakıyorsun.
Gözlerinin ıslaklığında yıldızlar yüzüyor.
Gözlerin yaşsız
tamam olmuyor,
ve ..... ormanın ıslaklığı anlamsız.
.....
Kollarını aç,
karanlığın uçup gitmesine izin ver.
Gülümsüyorsun,
esrar perdesi düşüyor.
Yola çıkalım.
Sonsuzluk kapısı açık.
Ay ışığında yıkanalım.
Ağaçların düşlerini içiyoruz.
Yaşamın mucizesi içimize işliyor.
Rüzgâr kesiliyor.

Gece sakin.
Orman sessiz.
Gözyaşlarımız birlikte akıyor.
Otlar bize
sonsuzluğa giden yolu gösteriyor.

sone

Korkunun ırmağında
sadece bir yaprağım.
Köklerini asıl.
Yüzü aştım.
Işığı terkettim.
Zaman yolunun kıyısında uyuyorum.
Kanımda yıldızlar türkü söylüyor.
Ellerimde otlar bitiyor.
Sen bende çiçek açtın.
Bedeninin sesini duyuyorum.
Senin sesini değil.
Senin ışığını değil.
Yalnızlığının yankısıyım.
Karanlığının aksiyim.
Sessizliğimi duydun.
Rüzgâr gibi,
Düşümde eseceğim.
Kapılarını açacağım.
Gerçeğine gireceğim.
Gözlerini açtın,
Üstüme gece indi.

sone

Yaşamak için
iki kalp gerekli.
Sevmek ve sevilmek.
Vermek ve almak.
Söylemek ve dinlemek.

Bir kalp benim için
biri de olmak istediğim kişi için.

sone

Gözyaşı,
Gülümseme,
Sevgi,
hepsi birer sır.
Bir öykü değilim.
Bir türkü değilim.
Bir ses değilim.
ne o,
ne bu.
Yalnızca bir acıyım.
Benimle ağlayabilirsin.

sone

Ağaç ormanla,
Kuş baharla,
Çimen tarlayla,
Bulut fırtınayla,
tartışıyor.
Elini bana ver,
Elim dokunuşunu tanıyor.
Gül bahçeyle,
At arabayla,
Dalga denizle,
Kumsal ay ışığıyla,
fısıldaşıyor.
Sesini bana ver.
Köklerini tanıyorum.

sone

Gel birlikte,
geceyi yaşayalım.
Gel benimle,
karanlığın kapısından,
gecenin öbür tarafına geçelim.
Gel birlikte,
Güneşe,
rüzgâra,
yağmura,
çimene,
ve bir çiy damlasına
inanalım.
Yaşam bir duanın öbür tarafında.
Gel birlikte,
dua edelim.

sone

Gecenin nabzı,
karanlığı sokaklarda
sürüklüyor.
ismini çağırıyorum,
ama,
ağaç cevap veriyor.
Çiy, otların üzerinde
suskun,
nemli,
pırıl pırıl
oturuyor.
Otlar güneşin ilk damlasını eğilerek selamlıyor.
ismini çağırıyorum,
Kuş yanımdan uçuyor.
Bana seslenerek,
cevap veriyor.
Duvar,
kalın,
yüksek,
ayırarak
oturuyor.
ismini çağırıyorum.
Rüzgâr esiyor.
Kokunu getiriyor.

sen..... ayna

Kapıyı açtım,
ve,
sevginin sıcaklığı içeri girdi.
Bilgeliğin düzenini,
yaşamın sonuna kadar sürdür.
Önüme aynayı koyup,
kendi kendimi,
şikâyet ediyorum.
Ama,
övsen de,
aynada görüntü yok,
Enine boyuna,
kendimi düşündüm,
Ben kendimle,
savaşıyorum.
Kendinden uzaklaşınca,
seyirci oluyorsun.
Sen aynaymışsın gibi,
seninle konuştum,
sende kendimi gördüm.

sone

Karanlıkta gözlerini aradım,
Gece yıldızla dolu.
Elim, eline hasret
bir şarkı söylüyor.
Düşüm beni terkedip,
başlangıcı geçti,
yaşamın beşiğine gitti.
Kollarının düşlerimin
beşiği olduğu yere.
Gece çevremde bir duvar,
Bana bak,
Gözlerinin ışığına muhtacım.

sone

Beyaz kuşumuzu
Bir gün arayacağız,
Ve bir gün bulacağız.
Ve iki el,
"Günaydın" diye selamlaşacak.
iki el iyilikle,
birbirini sıkacak.
Bir gün,
en soğuk şeyin,
öpücükler olduğunu
farkedeceğiz.
Dudaklarımızdaki kilitleri çıkaracağız,
ve yaşam için,
bir kalp yeterli olacak.
O zaman,
suyun serinliğine,
çimenin nemine,
kuşun uçuşuna
inanacağız.
O zaman,
birbirimize söyleyecek sözcükleri
aramayacağız.

sone

İsmimi çağır.
Kentimi senin üzerine kuruyorum, yalnızlık.
Ben,
bir otun suskunluğuyum.
Ben,
bir kuşun çığlığıyım.
Sensiz,
kentin sadece karanlığıyım.
Sen yükselince,
kentim yeniden canlanacak.
Sensiz,
kentte geceyim.
Batışın beni yakıyor,
Ey, Güneş.

sone

Bir gün,
o yıldızın arka tarafında
başka bir insan olacağım.
Bir gün,
yaşamın başlangıcında,
başka bir su damlası olacağım.
Bir gün,
uzak bulutun
gölgesi olacağım.
Bir gün,
aynadaki insan olacağım,
olmak istediğim insan.

sone

Hüzün,
kaya ile güneş arasında
uyuyor.
Uçan kuş,
görüntüne
bir çizgi çiziyor.
Eteğine düşen her yaprak,
bir armağan.
Ve.....
her armağan da bir mucizedir.
Her derenin kayalarına,
susuzluğun resmini çizen
sensin.

"Ağaç fırtınadan korkuyor,"
dedin.
Rüzgârın
korkuyu alıp götürmesi
için dua ediyorsun.

yolculuk

Birsen Güney'e

rüzgâr kadar yumuşak adımlar

Dua için diz çöküyorum,
bir güle dua ediyorum.
Ay ışığı duamın içinde dolaşıyor.
Rüzgâr,
şarkı söyleyip, dua ederek,
tapınaktan geçiyor.
Tapınak, suyun yanında,
karaağaçların altında,
Tapınak,
rüzgâr gibi
bahçeden bahçeye gidiyor.
Tapınak,
bahçe kadar aydınlık.
Dua etmek,
meditasyon yapmak,
resim yapmak için
diz çöküyorum.
Fakat,
resmim cansız,
çiçeklerimin kokusu yok,
ağaçlarımda kuş,
çiçeklerimde kelebek yok.
Bilgi,
bilgelik,
ve duygu bahçelerinden geçiyorum.

Bu bahçede
güneşi yakalayan
bir çocuk gördüm.
İçinde mehtap olan
bir kafes gördüm.
Bir merdivenle
ebedi aşka tırmandım.
Sahifeleri ıslak yapraklardan
kelimeleri yıldızlar kadar parlak
kitap gördüm.
Güneşle büyüyen,
sabahı kucaklayan
çocuğu gördüm.

Deniz fırtınasını estiriyor
Balıklar dalgaların durulmasını bekliyor.
Dalga rüzgârın dinmesini,
rüzgâr güneşin
tekrar doğuya gitmesini bekliyor.
Sevgi orada,
dalga orada,
kar orada,
dostluk orada,
söz orada.
"Ve söz Tanrı'ydı"
Su parlak,
güzellik suda yansıyor.
Mevsimlerin sokağında,
yalnızlığın kokusu vardı.

Duygular
ve yapraklar
birbirine bağlı.
Bahçe beni
çocukluğuma götürüyor.
Yeşilin bir anlamı
olduğu zamanlar
üzümlerin tadı vardı.
Şeftaliler daha güzel,
elmalar daha kırmızıydı.
Düşüncelerimle oynadım,
duygularımı kucakladım.
Yaşam tatilin
ilk günü gibiydi.

.....

Çantamı toplayıp
dünyanın misafiri oldum.
Hüzün tarlasından geçtim,
tasavvuf bahçesine girdim.
Bilgi sokaklarında dolaştım.
Kuşku yüksekliğine kadar
din merdivenine tırmandım.
Aşkın,
kadının,
zevkin,
ve yalnızlığın
ötesine varana kadar gittim.
Düşlerimin sonuna kadar gittim.
Tohumun meyvaya kadar yolculuğu.

Sarmaşığın evden eve yolculuğu.
Mehtabın denize yolculuğu.

İnanç ağacı büyür,
Dallar duvara yağar,
Kelebeğin çimenden ölüme uçuşu,
Bir "günaydın"ın ağızdan ağıza dolaşması.

Ayna güneşi kırıyor.
adımlar aya varmak için savaşıyor.
yalnızlık bir şarkıyla barış yapıyor.
Çiğ otun ucuna ilerliyor.
Arı, çiği içerek susuzluğunu öldürüyor.

Yeryüzü tekrar göründü.
Baykuş Babil bahçelerinde ötüyordu.
Rüzgâr Krallar Vadisi'nde tarihin sayfalarını uçuruyordu.

Kaşmir gölünde bir sandal çiçek taşıyor.
Banaras'ta merdivenin her basamağında ebedi ışık var.

.....

Yolculuk beni duygular kentine götürüyor.
insanları,
kenti,
tarlaları,
dağları,
suyu,
toprağı,
ışığı,
karanlığı,
gördüm.

Çimeni aydınlıkta
ve karanlıkta gördüm.
Hayvanları aydınlıkta,
hayvanları karanlıkta.
insanları aydınlıkta,
insanları karanlıkta.
Kentimi yitirdim,
kentim nehirde yitti.
Evimi karanlığın ötesinde kurdum.
Orada;
Çimenin ıslaklığına yakınım.
Bahçenin soluk alışını duyuyorum.
Ve karanlığın bir yapraktan düşüşünü,
Ve ışığın duvardan geçişini duyuyorum.
Suyun deredeki çakıl taşlarıyla konuştuğunu,
Kuşun bahara türkü söylediğini,
Yalnızlık penceresinin açılıp kapandığını,
Ve sevginin giysi değiştirdiğini,
Uçuşun yeteneğini,
Ruhun duraksamasını
Görüyorum.
Görüntünün, gitmeyip kalması için
aynanın yalvarıp ağladığını duyuyorum.
Karanfil düşünerek büyüyor.
Gerçek doğudan esiyor.
Ve inanç mutluluk kentinde yürüyor.
Kurtulan ruhların tenine yağmur yağıyor.
Duvarın ötesinde büyüme çiçek için
müzik çalıyor.

Bir gül,
    beni varlığın kaynağında yıkadı
Zamanın ağırlığını bilen bir sinekten
Büyümenin müziğini dinleyen bir çiçek saksısından,
Rengini çevreye atan bir sepet meyvadan,
    Ders almalıyız.
Bir elmanın,
    bir tutam yabani nanenin kokusu
        beni mutlu eder.
Ayna görüntümü geri vermiyor.
Uçan kuşların kanatlarını dinliyorum.
Dağdaki keçilerin adımlarını seyrediyorum.
Mehtabın tarlayı uyandırışını seyretmek
    çok zevkli
Yaşamda her zaman bir mutlu son vardır.
Yaşamın kanatları ölüm kadar geniştir,
    ve sevgi kadar uzağa uçabilir.
Yaşam, geleneğin tavan arasında
    unutulup terkedilebilir.
.....
Yolculuk beni
    uzağa
        uzağa
            daha uzağa
                götürebilir
Amma
    nerede olursam olayım.
        Gökyüzü benimdir.
        Düşünce, pencere, hava,
        sevgi, güneş, toprak
            benimdir

Fakat yalnız
Yağmuru,
güneşi
rüzgarı,
dalgayı,
denizi,
ve uçuşu
anlayabilseydik.

Akşam yemeği
ekmek ve aşktan olmalı.
Her konuşmanın sonunda
bir ağaç dikmeliyiz.
Ve her iki hecenin arasında
sessizliğin tohumlarını serpmeliyiz.
içinde rüzgârın esmediği,
çimenin ıslanmadığı
bir kitap okumamalıyız.
Uçuşun boyutlarını göstermeyen kitabı
fırlatıp atın.
Asla nerede olduğumuzu sormayın,
ve dostluğun çiçeğini koklayın.
Talih çeşmesinin yerini,
inanç renginin neden kırmızı olduğunu,
ve bizim ve onların babalarının nasıl geceler
yaşadıklarını
asla sormamalısın.

Geçmişte yaşama yer yok.
Geçmişte, kuşlar ötmez,
rüzgâr esmez,
Pencere yıldıza kapalıdır.
Aşkın teninde toz vardır.
Yalnızca yorgun bellek vardır.
Denize açılmalı,
Ağı suya atıp,
tazeliği yakalamalıyız.
Yerden bir taş al,
ve varlığın ağırlığını duyumsa.
Ve:
Ölümden korkmamalıyız.
Ölüm kuşun sonu değildir.
Ölüm uçuşun sonu değildir.
Ölüm ormanın sonu değildir.
Ölüm elma ağacının her yaprağındadır.
Ölüm düşüncelerimizin havasındadır.
Ölüm köyde yaşamdan bahseder.
Ölüm bir elma ısırırken ağıza gelir.
Ölüm boğazımızda türkü söyler.
Ölüm kelebeğin güzelliğinden sorumludur.
Gülün sırrını aramamalıyız.
Belki,
yalnızca
gülün büyüsünde yüzmeliyiz.

Bilginin ötesine geçmeliyiz.
Yemekten önce ellerimizi bir yaprağın güzelliğiyle
yıkamalıyız.
Her sabah, güneşle birlikte
yeniden doğmalıyız.
Bırak heyecan kanatlansın.
Renk,
ses,
pencere,
ve çiçek
üstünden uçmalıyız.
Ciğerlerimizi sonsuzlukla doldurup boşaltmalıyız.
Kuşlardan bilgi,
Buluttan isim,
almalıyız.
Yağmurun bizi aşkın yüksekliklerine çıkarmasına izin
vermeliyiz.
Ve,
insanlara,
ışığa,
çimene,
ve aşka
kapımızı açmalıyız.
Bir gülle bir çağ arasında
gerçeği bulmalıyız,
bulmak zorundayız.

yedi adım kala...

Gün batımı
ve dalgalar kayalarla
tartışmalarını
sürdürüyorlar.
Çiçekler
rüzgârla şarkı söyleyerek
kelebekleri ölümün bilinmeyen
patikasına yolluyorlar.
Yaşam
çimlerde
bir gülle dansın
keyfine varıyor.
Orada,
suyun başlangıcından
balıkların sonuna uzanan
mucizeler sokağı vardı.
Gün batımı,
ve ben bir serçenin uçuşunda
yaşamın türküsünü
duyabiliyorum.
Düşünüyorum,
Bir arının bir çiçeğin sessizliğini nasıl
içtiğini,
anımsıyorum.

Ve
vadilerde
koyunların otların ruhunu nasıl
yediklerini.
Güneş
elma ağacını altın rengine
boyuyor.
Ama bahçeyle aramda kalın bir
sis tabakası var.
Kuşların iki kanadı
arasındaki gerçeklik,
lâlelerin rengine penceremizi
açamaz.
Hiçbir şey beni boşluğumdan
çıkaramaz.
.....
Bu melankolik melodi
sanırım,
sonsuza dek çalacak.
Bir çiçekten "güzel" sözcüğünü
çıkarırsak
ne olur?
Kelebeğin,
arının
ve bülbülün sonu olur.
Yapraklara sarı ışığını döken
mehtabın sonu olur.
Ve aşk,
yalnızca aşk
beni kaçış kapısından geçirip
balık olma olanağına kavuşturdu.

Ve hüzün
içinde yüzülecek denizin
dalgası.
Ve yalnızlık
denizin derinlikleri gibi mavi.
Denizin sonsuz maviliğinde,
karanlıkta,
bir balık ne kadar yalnızdır?
Hüzün
ruhun kaçışı.
Hüzün
balığı
sonsuzluk ırmağına getirir.
Hüzün
yaprakları
güneşe çevirir.
Hüzün
ağaçla toprağın
ilişkisine yanıttır.

Denizin sessizliği
rüzgârla suyun
ayrılmasıdır.
Kuşun ölümü,
kanatlarla uçuşun
ayrılmasıdır.
Çimenin ölümü,
çiy ile gecenin ayrılmasıdır.
Ve ayrılık
aşkın karanlık yönüdür.

Yolun sonundaki
ağaç
ayrılığı duyumsar.
Yolun sonundaki
ağaç
zamanın ağırlığını bilir.
Zamanın ağırlığı avcumda.
Zaman ve ben
gecenin ötesine gidebiliriz.
Zaman ve ben
çimenin soluğunda uyuyabiliriz.
Zaman ve ben
bir kuşun her şarkısıyla
yaşamın sayfalarını çevirebiliriz.
Hüzün
yapayalnız bülbülün kanında
bu düşünceyle dolaşır.

Pencere
tasavvufa giden yola
açılır.
Işıkla yol alıp,
güneşin beni
kartallarla tavşanların birlikte şiir yazdığı
dağlara,
balıklarla martıların su sevgisini paylaştığı
ve denizcilerin fırtına için söyledikleri
eski şarkının duyulduğu
yedi denizlere
taşımasına izin veririm.

Güneşin beni
ineklerin kurtları emzirdiği
ve koyunların otlara türkü söylediği
vadilere uçurmasına izin veririm.
Güneş beni nereye götürür?
Peygamber ülkesine nasıl giderim?
Yolculuk boyunca
uykunun kapısı kapalıydı.
Gözler
kehanetin ışığını aradı.
Ruhların,
yaşamın ıslak yeşil çimenlerinde
buluşması bekleme dönemini kısaltır.
Ve yol üstünde bir yerde
bir aziz size "Hiçbir yere" varmanın sırrını
öğretir.

Bu mucizevi ses
nereden geliyor?
Yolculuk beni oraya götürsün.
Banaraslı guruların şarkılarını,
ruhları Ganj'ın derinliklerine taşıyan
ateşe adadıkları yere.
Ve Benedikten rahiplerin
manastırın duvarına bir serçe konunca
dua ettikleri yere.
Yolculuk beni
meditasyonun sessizliğinden
bir keçinin yediği otların çığlığına taşıyor.
Ağacın rüzgârla söyleşisinden
ırmağın kaynağına nasıl vardığını öğrendim.

Irmak beni,
dedemin yemyeşil ağaçlarının altında
sıcak yaz akşam üstleri
sinekleri kovaladığım çocukluğuma götürdü.
Evreni mavileştiren
mavi gözleri vardı.
Yaprakların kokusundaki değişiklik
yeni mevsimi müjdelerdi.
Yaprakların sarısını koklayıp
sonbahar elmasının alını dişledim.
Yolculuk beni yalnızlığı keşfettiğim
bir ağacın diğer tarafına götürdü.
Ve elimi uzatıp
"sevgi"den bir yaprak aldım.
Ağacın kabuğu
"gelişmeyi" vaadediyordu.
Elimdeki yaprakla
"sevgi"yi dost edinip çocukluktan çıktım.

.....

Ten her seferinde
başka bir koku ile değişti.
Çekirge
ottan ota sıçrarken
içinde tebessüm bulunan bir duygu oluştu.
İlk serçenin ölümüyle
duygunun camı çatladı.
Acı ve zevk yolunda yürüdük
ama ölüm adımları arkamızdaydı
hâlâ da orada.

Yolun son dönemecinden sonra
    uçurum olduğunu biliyoruz.
O zaman
    dağ yalnızca bir anı olur
    ve ölümün ırmaktaki aksi mavileşir.
Beyaz elbisesi
    mutluluk vaadediyor,
ve avcum sonsuza dek kaşınacak.

Sararan bahçeye armağan olarak
    bir ağaç
        yeşil bir ağaç
            yaş yeşil bir ağaç getirdim.
Babil bahçelerinden gelen bir ağacı
    isteyen biri olmalı.
Kabuğunda
    bir balta izi var.
Balta bahçeyi tarihselleştirdi.
Suya ihtiyacım var.
Kudüs'ün kayalarına Davud'un ilahilerini okuyarak
Sina çölünü aşanların susuzluğunu
    duyumsuyorum.
Gölge nerede?
Mola yeri nerede?
Ayakkabılarım yorgun.
            Güneşin eşliğini terkettim.
    Yolculuk ne zaman sona erecek
    ve ayakkabılar odanın bir köşesinde dinlenecek?

Bahar geçti.
Sevginin taze çim gibi koktuğu
dedemin bahçesinde
yaprakların yeşerdiğini bir daha göremeyeceğim.
Şimdi
elimde sepet pazara gidip
sevgi ve mutluluk
satın alacağım.
Artık ayakkabılarıma ihtiyacım yok.
Sonsuzluğa yedi adım kaldı.

içindekiler

gözler anımsar *9*
sadelik *10*
sabah *11*
geçiş *12*
gölge *13*
ve tüm bunlar *14*
ateşin içindeki ateş, içimdeki ateş *15*
duygular *16*
kuşkuluyuz *17*
gece ve pencere *18*
ruh *19*
kırmızı çizgi *20*
öbür dünyada *21*
uzaklık *22*
denize sone *24*
kuşku rüzgârları *25*
gölgeler *27*
öğle ve mitoloji *28*
gecenin mirası *29*
uçuş *30*
mesaj *32*
ölüm dalgaları *33*
küçük hazin bir şarkı *35*
mahşer *36*
yeşil yağmur *37*
ayrılığın iki yüzü *38*
sözden söze *39*
ebedi gün batımı *40*
tekvin *41*

sıra *43*
duvarlar *44*
ne bir fısıltı ne de ışık *46*
rüzgârlar... eski masalcılar *48*
görüntü *49*
zamanın ötesi *55*
ayak izi *56*
beyaz düş *58*
hoş bir gün için şarkı *59*
soru *61*
küçük parlak yıldız *62*
mucize korkusu *63*
gecenin bilgeliği *64*
geceye şarkı *66*
huzursuz gece *68*
yeniden diriliş *69*
geceye şarkı *70*
ıslak düş *71*
karga *72*
kara rüzgâr *73*
mavi düş *74*
sonsuz alacakaranlık *77*
bir dostun rüyasında *80*
gecenin çığlığı *81*
köpük *82*
fısıltılar *83*
susuzluk *87*
karabasanla yolculuk *88*
sone *93*
ithaf *94*
sone *95*
sone *96*
gölge olmayan gölge *97*

sone *98*
yaprağın türküsü *99*
dua *100*
nereye? *102*
o *103*
zaman *104*
kök *106*
sone *108*
sone *109*
sone *110*
sone *111*
sone *112*
sone *113*
göz yaşları *114*
sone *116*
sone *117*
sone *118*
sone *119*
sone *120*
sone *121*
sen... ayna *122*
sone *123*
sone *124*
sone *125*
sone *126*
sone *127*
rüzgâr kadar yumuşak adımlar *131*
yedi adım kala *140*

ilk dizeler ortaya çıktı. Kurallara uymayan çocuğu cezalandırmasını söylediler anneme, bu yüzden ilk yüz sayfa falan yakıldı (çok da pişmanlık duymadan, çünkü iyi değildiler).

Normal ve saygı duyulan bir yüksek öğrenim yerine Sinema ve Tiyatro okuluna gittim ve böylece, ailemin deyişiyle bir motoreb ('eğlendirici') olup çıktım. Kim aldırıyordu ki?

Hiçbir yere gömülmeyen herkesin uymaktansa, bir eğlendirici olmak daha iyiydi. Ailede benim gibi bir başka yüz karası daha vardı ve onu çok seviyordum.

Onun gibi olmaya çalıştım, orada burada birşeyler yakalamak, biraz oradan biraz buradan birşeyler kapmak, kıçüstü düşmek ve yaralana yaralana zor yolu öğrenmek gibi.

Ayakta kalmaya, yaşamaya çalıştım. Hayatta kalmak için değil, yaşamak için.

Belki çölde bir nehirim ben; ama hiç olmazsa kendi çığlığını duyuyorum."

ISBN 975-549-530-0